საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს
გ ა ნ კ ა რ გ უ ლ ე ბ ა

ქ. თბილისი **2023 წლის 30 იანვარი**

დისციპლინური საქმე №46/21
მოსამართლე -- -- მიმართ
დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ

-- -- წარმომადგენლის, -- -- 2021 წლის 20 აპრილის №46 საჩივრის საფუძველზე „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75^5 მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის და 75^6 მუხლის შესაბამისად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ მოსამართლე -- -- მიმართ დაიწყო დისციპლინური სამართალწარმოება და წარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმება.

დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2021 წლის 29 აპრილის №144/46-03 წერილით მოსამართლეს ეცნობა მის მიმართ საჩივრის შემოსვლის და დისციპლინური სამართალწარმოების დაწყების შესახებ ინფორმაცია.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2021 წლის 16 ივნისის №46/21-1 გადაწყვეტილებით მოსამართლე -- -- მიმართ შეწყდა დისციპლინური სამართალწარმოება მოსამართლის მიერ მიღებული განჩინების კანონიერების შემოწმების მოთხოვნის ნაწილში.

დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2021 წლის 18 ივნისის №46/21 დასკვნა საქართველოს იუსტიციის უმაღლეს საბჭოს განსახილველად წარედგინა 2023 წლის 30 იანვრის სადისციპლინო სხდომაზე.

1. დისციპლინური დევნის დაწყების საფუძვლიანობის შემოწმება განხორციელდა საჩივარში მითითებულ შემდეგ ფაქტებზე:

საჩივრის ავტორის მტკიცებით, მოსამართლემ რამდენჯერმე სრულიად უსაფუძვლოდ გადადო საქმის განხილვა და ამით, ხელი შეუწყო საქმის განხილვის გაჭიანურებას. საქმის განხილვის დროულად დასრულებას არსებითი მნიშვნელობა ჰქონდა მხარეებისათვის, რადგან მცირდებოდა სადავო ქონების ღირებულება. გარდა ამისა, მოსამართლე მხარეებს საქმის განხილვის გადადების თაობაზე ატყობინებდა სასამართლო სხდომის წინა დღეს ან უშუალოდ სასამართლო სხდომაზე.

2. დისციპლინური საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების შედეგად დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები:

2.1. 2019 წლის 27 აგვისტოს -- -- წარმომადგენელმა, -- -- სასამართლოს მიმართა სარჩელით მოპასუხეების - -- -- და -- მიმართ სესხის ხელშეკრულების ბათილად ცნობის, საკუთრების უფლების აღიარებისა და მოძრავი ნივთის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვის მოთხოვნით. სარჩელი ასევე შეიცავდა მოთხოვნას სადავო ავტომობილზე ყადაღის დადების თაობაზე. 2019 წლის 27 აგვისტოს განჩინებით დაკმაყოფილდა სარჩელის ავტორის მოთხოვნა სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენების შესახებ და ყადაღა დაედო -- საკუთრებაში არსებულ სადავო ავტომობილს.

მიუხედავად არაერთი მცდელობისა, -- 2019 წლის 27 აგვისტოს განჩინების ჩაბარება ვერ მოხერხდა. ამდენად, 2019 წლის 24 სექტემბრის განჩინებით მოპასუხისათვის გზავნილის ჩაბარება საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს შესაბამის სამსახურს დაევალა.

2019 წლის 30 სექტემბერს მოპასუხეებმა წარმოადგინეს შესაგებელი, რომლითაც არ დაეთანხმნენ სასარჩელო მოთხოვნებს. 2019 წლის 4 ოქტომბრის განჩინებით საქმეზე მოსამზადებელი სხდომა დაინიშნა 2019 წლის 5 ნოემბერს. 2019 წლის 4 ნოემბერს მოპასუხეებმა სასამართლოს წარუდგინეს

შეგებებული სარჩელი, რომლითაც მოითხოვეს სადავო ხელშეკრულების თვალთმაქცურ გარიგებად აღიარება. 2019 წლის 5 ნოემბერს სასამართლომ მიიღო განჩინება მტკიცებულებათა გამოთხოვის შესახებ.

2019 წლის 20 ნოემბერს -- -- სასამართლოს წარუდგინა შეგებებულ სარჩელზე შესაგებელი, რომლითაც არ დაეთანხმა შეგებებული სარჩელის მოთხოვნებს.

2019 წლის 28 ნოემბრიდან 2020 წლის 25 აგვისტოს ჩათვლით საქმეზე ჩატარდა 4 მოსამზადებელი სხდომა. მოსამართლემ განიხილა მხარეთა შუამდგომლობები და მიიღო შესაბამისი განჩინებები. 2020 წლის 25 აგვისტოს -- -- სასამართლოს წარუდგინა დაზუსტებული სარჩელი, რომლითაც მოითხოვა სესხის ხელშეკრულების ნაწილობრივ ბათილად ცნობა, სადავო ნივთზე საკუთრების უფლების აღიარება და ამ ნივთის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვა.

2020 წლის 15 სექტემბერს -- -- და -- -- სასამართლოს წარუდგინეს დაზუსტებულ სარჩელზე შესაგებელი. 2020 წლის 13 ოქტომბერს -- -- სასამართლოში წარადგინა შეგებებული სარჩელი, რომლითაც სადავო ხელშეკრულების თვალთმაქცურ გარიგებად აღიარება მოითხოვა. აღნიშნულ სარჩელზე შესაგებელი -- -- სასამართლოს წარუდგინა 2020 წლის 21 ოქტომბერს.

2020 წლის 2 ოქტომბრიდან 2020 წლის 17 ნოემბრამდე საქმეზე ჩატარდა 3 სასამართლო სხდომა. 2020 წლის 17 ნოემბრის გადაწყვეტილებით -- -- სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, აღიარებულ იქნა -- -- საკუთრების უფლება მოძრავ ნივთზე. -- -- მოთხოვნა მოპასუხეების -- -- და -- მიმართ, ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულების შესრულებულად ჩათვლის და ხელშეკრულების ნაწილობრივ ბათილად ცნობის შესახებ არ დაკმაყოფილდა. -- -- შეგებებული სარჩელი -- -- მიმართ დაკმაყოფილდა სრულად, -- -- და -- -- შორის არსებული ურთიერთობა აღიარებულ იქნა სესხისა და გირავნობის ხელშეკრულებად და შსს მომსახურების სააგენტოში -- -- სასარგებლოდ დარეგისტრირდა გირავნობის უფლება სადავო ავტომობილზე.

2.2. 2020 წლის 15 დეკემბერს -- -- სააპელაციო საჩივარი წარადგინა სასამართლოში.

2.3. -- -- სასამართლოდან გამოთხოვილი სტატისტიკური ინფორმაციის თანახმად, -- -- 2019 წელს განსახილველად ეწერა 708 სამოქალაქო საქმე, საიდანაც დაასრულა 569 სამოქალაქო საქმე (80%). ხოლო, 2020 წლის 1 იანვრიდან 31 მაისის ჩათვლით განსახილველად გადაეცა 294 სამოქალაქო საქმე, საიდანაც დაასრულა 151 სამოქალაქო საქმე (51%).

3. დამოუკიდებელი ინსპექტორის 2021 წლის 18 ივნისის დასკვნა:

2021 წლის 20 აპრილის №46 საჩივრის საფუძვლიანობის წინასწარი შემოწმების და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები არ შეიცავს მოსამართლე -- -- მიერ „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75^1 მუხლის მე-8 პუნქტის „ვ.ა“ ქვეპუნქტით (მოსამართლის მიერ საქართველოს საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი ვადის არასაპატიო მიზეზით არსებითად დარღვევა) განსაზღვრული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ნიშნებს.

4. დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ წინასწარი შემოწმებისა და გამოკვლევის შედეგად დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასება:

4.1. „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75^1 მუხლის მე-8 პუნქტის „ვ.ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, დისციპლინურ გადაცდომად ჩაითვლება ქმედება, რომელიც არასაპატიო მიზეზით არსებითად არღვევს საქართველოს საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილ ვადას.

განსახილველ შემთხვევაში იმისათვის, რომ სრულყოფილად შეფასდეს საჩივრის საფუძველზე გამოკვლეული ფაქტობრივი გარემოებები შეიცავენ თუ არა მოსამართლის მიერ შესაბამისი პუნქტით განსაზღვრული დისციპლინური გადაცდომის ნიშნებს, აუცილებელია განისაზღვროს თავისი არსით რას წარმოადგენს - საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი ვადის არასაპატიო მიზეზით არსებითად დარღვევა. „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75^1 მუხლის მე-8 ნაწილის „ვ.ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, ვადის დარღვევის მიზეზი არასაპატიოდ არ ჩაითვლება, თუ

მოსამართლემ აღნიშნული ვადის დაცვა უშუალოდ მართლმსაჯულების განხორციელებასთან დაკავშირებულ ობიექტურ გარემოებათა (საქმის სიმრავლე, საქმის სირთულე და სხვა) გამო ვერ შეძლო. არსებითად დარღვევად კი უნდა ჩაითვალოს მოსამართლის მიერ მხარის კონსტიტუციური, ასევე ფუნდამენტური საპროცესო უფლებების ან სამართლიანი პროცესის ძირითადი გარანტიების დარღვევა, რამაც ზიანი მიაყენა მხარის, სასამართლოს ან საჯარო ინტერესს.

ვადებს მნიშვნელოვანი წესრიგი შეაქვს სამართლიანი სასამართლოს უფლებით სარგებლობის პროცესში. ვადა მნიშვნელოვან საჯარო ინტერესებს ემსახურება, როგორებიცაა: ეფექტური, ობიექტური და სამართლიანი მართლმსაჯულების უზრუნველყოფა; სამართლებრივი უსაფრთხოების, განსაზღვრულობის, სამოქალაქო ურთიერთობებში წესრიგის და სტაბილურობის დამყარება.[1]

საქმის განხილვის ვადა თუ იქნება არაგონივრულად ხანგრძლივი, უფლების დაცვა გაჭიანურდება და დაკარგავს ეფექტიანობას. სასამართლო დაცვა ეფექტიანია, თუ პასუხობს სწრაფი/დროული, სამართლიანი და ეფექტიანი მართლმსაჯულების მოთხოვნებს. სამართლიანი სასამართლოს ძირითადი უფლებიდან გამომდინარე, სასამართლო გადაწყვეტილება მიღებული უნდა იქნეს გონივრულად მისაღებ ვადებში, გაუმართლებელი დაყოვნების გარეშე, ვინაიდან მართლმსაჯულების გაუმართლებელი დაყოვნება ძირს უთხრის მისდამი საზოგადოების ნდობას. იმავდროულად, საქმის განხილვისა და გადაწყვეტის ვადა უნდა იძლეოდეს საქმის გარემოებების სრულყოფილი გამოკვლევის ობიექტურ შესაძლებლობას. ამიტომ სამართალწარმოების ხანგრძლივობის გონივრულობა უნდა შეფასდეს საქმის კონკრეტული გარემოებების საფუძველზე.[2]

მოსამართლის მიერ საქმის განხილვის შესაძლო უსაფუძვლო გაჭიანურებაზე მსჯელობისას აუცილებელია ყურადღება მიექცეს ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლს (რომელიც მოიცავს სამართლიანი სასამართლოს მიერ საქმის გონივრულ ვადაში განხილვის უფლებას) და იმ კრიტერიუმებს, რასაც ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო იყენებს მე-6 მუხლის დარღვევის დადგენის დროს (საქმის განხილვის გონივრული ვადის დარღვევის გამო). მოცემულ შემთხვევაში, პირველ რიგში აუცილებელია განისაზღვროს, თუ როდიდან უნდა დაიწყოს საქმის განხილვის ვადის ათვლა - როგორც წესი საქმის განხილვის დაწყების თარიღად ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო მიიჩნევს - სარჩელის/შესაბამისი განცხადების განსჯად/ უფლებამოსილ სასამართლოში წარდგენის დროს (Poiss v. Austria, §50; Bock v. Germany, §35).

ამასთან, საქმის განხილვის დაწყების შემდეგ საქმის განხილვის ვადების გონივრულობის შეფასება მნიშვნელოვანია ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრაქტიკით დადგენილი კრიტერიუმების შესაბამისად, კერძოდ:

1) საქმის სირთულე, რომელიც შეიძლება დაკავშირებული იყოს, როგორც საქმის ფაქტობრივ, ისე სამართლებრივ სირთულესთან (Katte Klitsche de la Grange v. Italy, §55; Papachelas v. Greece, §39); რომელიც შეიძლება დაკავშირებული იყოს რამდენიმე მხარის საქმეში ჩაბმასთან (H. V. United Kingdom, §72); მტკიცებულებების გამოკვლევასთან (Humen v. Poland, §63) და ა.შ. ამასთან, იმ შემთხვევაშიც როდესაც საქმე თავისი არსით სირთულით არ ხასიათდება, თუმცა ეროვნული კანონმდებლობა არ არის ნათელი ამ გარემოებამაც შეიძლება საქმის განხილვის უსაფუძვლო გაჭიანურება გამოიწვიოს (Lupeni Greek Catholic Parish and others v. Romania, §150);
2) მხარეთა მოქმედებები, რაც გულისხმობს მაგალითად, ადვოკატთა ხშირ ცვლილებას (Koenig v. Germany, §103), შუამდგომლობებს, რომელიც გამიზნულია პროცესის გასაჭიანურებლად, ან უბრალოდ დაკავშირებულია გარკვეულ ვადებთან (Acquaviva v. France, §61), ასევე სხვა მოქმედებები, რომელიც უკავშირდება საქმის განხილვის ვადის გაგრძელებას;

[1] საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება №3/1/531
[2] საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება №3/2/577

3) საქმის განმხილველი მოსამართლის მოქმედებები, ყურადღება უნდა მიექცეს ხანგრძლივი დროის განმავლობაში მოსამართლის მიერ საპროცესო მოქმედების შეუსრულებლობას/ჩაუტარებლობას (Pafitis and others v. Greece, §93; Tierce and others v. San Marino, §31; Suermeli v. Germany, §129).

თუმცა, აქვე ყურადღება უნდა გამახვილდეს იმ გარემოებაზე, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს განმარტებით, საქმის განხილვის ვადა გონივრული იყო თუ არა უნდა შეფასდეს ყოველ საქმეზე ინდივიდუალურად, საქმის კონკრეტული გარემოებების გათვალისწინებით (Frydlender v. France, §43) და ერთიანობაში ყველა საპროცესო მოქმედების მხედველობაში მიღების შედეგად (Koenig v. Germany, §98).

მართლმსაჯულების ეფექტიანობის ევროპული კომისია (CEPEJ) სასამართლო დროის მენეჯმენტის SATURN-ის განახლებული სახელმძღვანელო მითითებების შესაბამისად აღნიშნავს, რომ საქმეები არ უნდა განიხილებოდეს შეუსაბამოდ ხანგრძლივად. აგრეთვე, ზოგიერთი გარემოების არსებობისას, ისინი არ უნდა განიხილებოდეს შეუსაბამოდ ხანმოკლე დროში, თუ ეს დააზიანებს მომხმარებელთა სასამართლოსადმი ხელმისაწვდომობის უფლებას.[3]

სამართალწარმოების ხანგრძლივობის გონივრულობის განსაზღვრა საქმის გარემოებების გათვალისწინებით ხდება, რაც მთლიანი წარმოების შეფასებას გულისხმობს (Boddaert v. Belgium, §36). მიუხედავად იმისა, რომ შესაძლოა წარმოების გარკვეული ეტაპები მისაღები ტემპით მიმდინარეობდა, წარმოების მთლიანმა ხანგრძლივობამ შეიძლება მაინც გადააჭარბოს „გონივრულ ვადას“ (Dobbertin v. France, §44).

სასამართლომ აქტიური როლი უნდა შეასრულოს სამართალწარმოების დროულ წარმართვაში. თუმცა, ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლი მოითხოვს რა, რომ მართლმსაჯულება იყოს სწრაფი და ეფექტიანი, ხაზს უსვამს, რომ ამით არ უნდა დაზარალდეს მართლმსაჯულების სწორად (სათანადოდ) განხორციელების პრინციპი (Von Maltzan and Others v. Germany (dec.) [GC], §132), რომელიც სამართლიანი სასამართლოს უფლების უფრო ზოგადი პრინციპია.[4]

მოცემულ შემთხვევაში, მოსამართლე წარმოადგენს სამოქალაქო საქმეთა განმხილველ მოსამართლეს შესაბამისად, დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასებისას ყურადღება უნდა მიექცეს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით განსაზღვრულ საქმის განხილვის შესაბამის ვადებს.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 59-ე მუხლის თანახმად, საპროცესო მოქმედებები სრულდება კანონით დადგენილ ან სასამართლოს მიერ განსაზღვრულ ვადაში. მითითებული მუხლის მე-3 ნაწილი კი დეტალურად განსაზღვრავს სასამართლოს მიერ საქმის განხილვის ვადებს. კერძოდ, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 59-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სასამართლო სამოქალაქო საქმეს განიხილავს განცხადების მიღებიდან არაუგვიანეს 2 თვისა. განსაკუთრებით რთული კატეგორიის საქმეზე მისი განმხილველი სასამართლოს გადაწყვეტილებით ეს ვადა შეიძლება გაგრძელდეს არაუმეტეს 5 თვისა.

არსებული საქმის მასალებით დასტურდება, რომ მოსარჩელემ სასამართლოში სარჩელი წარადგინა 2019 წლის 27 აგვისტოს, მოპასუხემ სასამართლოში შესაგებელი წარადგინა 2019 წლის 30 სექტემბერს. მოცემულ საქმეზე 2020 წლის 17 ნოემბერს სასამართლომ მიიღო გადაწყვეტილება. შედეგად, სახეზეა საქმის განხილვის კანონით დადგენილი ვადის დაახლოებით 8 თვით გაჭიანურება. თუმცა, განსახილველ საქმესთან დაკავშირებით -- -- მიერ განხორციელებული საპროცესო მოქმედებების გათვალისწინებით, საპროცესო ვადის დაახლოებით 8 თვით დარღვევა, კონკრეტულ შემთხვევაში, არ შეიძლება ჩაითვალოს არასაპატიოდ.

---

[3] მართლმსაჯულების ეფექტიანობის ევროპული კომისია (CEPEJ), სასამართლო დროის მენეჯმენტის SATURN-ის განახლებული სახელმძღვანელო მითითებები (მე-2 რედაქცია), სტრასბურგი, 2014 წლის 12 დეკემბერი, გვ. 2

[4] საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2015 წლის 23 თებერვლის განჩინება, საქმე №ას-1234-1175-2014

რაც შეეხება საჩივრის ავტორის მოთხოვნას, სასამართლო სხდომების უსაფუძვლოდ გადადებასთან დაკავშირებით. აღსანიშნავია, რომ საპროცესო კანონმდებლობა მოსამართლეს ანიჭებს უფლებას გონივრული ვადით გადადოს საქმის განხილვა, თუ საქმის სრულყოფილად გამოკვლევა და დამთავრება შეუძლებელია იმავე სხდომაზე. ამასთან, სხდომის გადადების მიზეზი შეიძლება გახდეს წინასწარ გაუთვალისწინებელი გარემოება, რა დროსაც მოსამართლე მოკლებულია შესაძლებლობას გარკვეული პერიოდით ადრე გააფრთხილოს მხარეები სხდომის გადადების შესახებ. ამდენად, მოსამართლის ქმედებაში არ იკვეთება საქმის განხილვის ვადის არასაპატიო მიზეზით დარღვევის ნიშნები.

5. საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს მიერ გადაწყვეტილების მიღების სამართლებრივი საფუძვლები:

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75^{12} მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭო იღებს დასაბუთებულ გადაწყვეტილებას მოსამართლის მიმართ დისციპლინური სამართალწარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ დისციპლინური საქმის გამოკვლევის შედეგად მოსამართლის მიერ ამ კანონით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის ფაქტი ან ბრალეული ჩადენა არ დადასტურდა.

„საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სადისციპლინო საკითხზე გადაწყვეტილება მიღებულად ითვლება, თუ მას ფარული კენჭისყრით მხარს დაუჭერს საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს სრული შემადგენლობის უმრავლესობა.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ, დამოუკიდებელი ინსპექტორის მიერ საჩივარზე შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და გამოკვლევისას დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასების შედეგად, მიიჩნია, რომ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების ერთობლიობა, დასაბუთებული ვარაუდის სტანდარტის შესაბამისად, არ ქმნის საკმარის ფაქტობრივ (მტკიცებულებით) საფუძველს ვარაუდისათვის, რომ მოსამართლე -- -- ჩაიდინა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 75^{1} მუხლის მე-8 პუნქტის „ვ.ა” ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დისციპლინური გადაცდომა. შესაბამისად, 2023 წლის 30 იანვრის სადისციპლინო სხდომაზე ჩატარებული ფარული კენჭისყრის შედეგად (სადისციპლინო სხდომაზე დამსწრე საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს 10 წევრთაგან 10 ხმით), მიიჩნია, რომ -- -- მიმართ უნდა შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება.

საქართველოს იუსტიციის უმაღლესმა საბჭომ იხელმძღვანელა „საერთო სასამართლოების შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 50-ე მუხლით და 75^{12} მუხლის მეორე პუნქტით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

დისციპლინურ საქმეზე №46/21 მოსამართლე -- -- მიმართ შეწყდეს დისციპლინური სამართალწარმოება.

ნიკოლოზ მარსაგიშვილი

საქართველოს იუსტიციის
უმაღლესი საბჭოს მდივანი